

Sygn. akt III C 1063/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział III Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Rejonowego Anna Szarek

Protokolant – starszy sekretarz sądowy K. W.

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko Gminie M. S.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej Gminy M. S. na rzecz powódki Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 2 497,14 zł (dwóch tysięcy czterystu dziewięćdziesięciu siedmiu złotych i czternastu groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałej części;

III zasądza od pozwanej Gminy M. S. na rzecz powódki Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 749 (siedmiuset czterdziestu dziewięciu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 1063/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 listopada 2015 roku

/w postępowaniu zwykłym/

Bank (...) Spółka Akcyjna w W., pozewem z dnia 1 czerwca 2015 roku, wniosła o zasądzenie od Gminy M. S. kwoty 2 631,28 zł z tytułu odszkodowania za niedostarczenie przez Gminę M. S. lokalu socjalnego osobie zamieszkującej w lokalu przy ul. (...) w S., co do której w dniu 26 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał wyrok nakazujący opróżnienie i wydanie lokalu Bankowi (...) Spółce Akcyjnej w W.

w stanie wolnym od osób i rzeczy przy jednoczesnym ustaleniu, że w.w. przysługuje prawo do lokalu socjalnego oraz wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez Gminę M. S. oferty zawarcia z w.w. osobą umowy najmu lokalu socjalnego, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że na wysokość dochodzonego odszkodowania składają się opłaty za korzystanie z lokalu za okres od 20 marca 2014 roku do lutego 2015 roku, które powódka uiściła na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej.

W dniu 3 lipca 2015 roku Referendarz Sądowy w tutejszym Sądzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Od powyższego nakazu zapłaty Gmina M. S. wniosła prawidłowo sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości kwestionując je co do zasady i co do wysokości.

Na rozprawie w dniu 17 listopada 2015 roku pełnomocnik powódki wyjaśnił, że w ramach zarzutu niewykazania wysokości szkody nie kwestionuje prawdziwości dokumentów i wydruków załączonych do pozwu, w tym zestawienia płatności oraz wyliczenia odszkodowania, w którym wskazano, że Bank wniósł do spółdzielni opłaty w wysokościach tam wskazanych. Podniósł przy tym, że wysokość opłat dotyczy dwóch osób, natomiast wyrok eksmisyjny dotyczył jednej osoby i w związku z tym szkoda powódki nie obejmuje opłat za dodatkową osobę zamieszkującą w lokalu. Dodatkowo wskazał, że strona powodowa domaga się odszkodowania za okres niemal bezpośrednio następujący po wydaniu wyroku eksmisyjnego, natomiast wezwanie do złożenia T. C. (1) oferty najmu lokalu socjalnego powódka wystosowała do pozwanej znacznie później.

W pozostałym zakresie w toku dalszego postępowania strony nie modyfikowały swych zasadniczych stanowisk procesowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bankowi (...) Spółce Akcyjnej w W. przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...). Lokal administrowany jest przez (...) Spółdzielnię Mieszkaniową w S..

Niesporne.

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2014 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I C 742/13, Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w punkcie I. nakazał T. C. (1), aby opróżniła i wydała Bankowi (...) Spółce Akcyjnej w W. lokal mieszkalny położony w S. przy ul. (...), w punkcie II. ustalił, że pozwanej przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego, w punkcie III. nakazał wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia T. C. (1) przez Gminę M. S. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, a punkcie IV orzekł o kosztach procesu. Wyrok uprawomocnił się w dniu 20 marca 2014 roku.

Niesporne, a nadto:

- wyrok SR Szczecin – Centrum w S. z dnia 26 lutego 2014 roku (k. 84 akt I C 742/13).

Opłaty za korzystanie z lokalu przy ul. (...) w S. uiszczane przez Bank (...) Spółkę Akcyjną w W. na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej, na które składały się opłaty za centralne ogrzewanie, domofon, dźwig, eksploatacja, fundusz remontowy, fundusz remontowy – podzielniki, odpis na fundusz remontowy i wymianę dźwigów, wywóz śmieci, podatki i opłaty lokalne, zaliczka na zimną wodę i opłaty za wodę niezbilansowaną, wyniosły: w marcu 2014 roku 250,01 zł, w kwietniu i w maju 2014 roku po 240,17 zł, w czerwcu 255,56 zł, w lipcu, sierpniu i wrześniu 2014 roku 264,70 zł, w październiku 2014 roku 248,57 zł, w grudniu 2014 roku 260,36 zł, w styczniu 2015 roku 244,33 zł, a w lutym 2015 roku 251,24 zł.

Do wyliczenia powyższych opłat (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa przyjmowała dwie osoby. Składniki opłat, których wysokość uzależniona była od liczby osób, to opłata za dźwig, która w okresie od marca do października 2014 roku i od grudnia

2014 roku do lutego 2015 roku wynosiła 5,12 zł/osobę oraz odpis na fundusz remontowy i wymianę dźwigów, który w okresie od marca do maja 2014 roku wynosił 5,62 zł/osobę,

a w pozostałym okresie 7,62 zł/osobę. Opłata za domofon i fundusz remontowy – podzielniki naliczane były od ilości tych urządzeń w lokalu, a pozostałe składniki opłat od metrażu mieszkania.

Z tytułu powyższych opłat (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa wystawiała Bankowi (...) Spółce Akcyjnej w W. faktury VAT. T. C. (2) nie regulowała opłat za lokal.

Dowód:

- faktury VAT (k. 21, 23, 26, 28),
- informacje i zawiadomienia o wysokości opłat (k. 22, 24, 25, 27, 29 – 36, 41 – 42),
- zestawienie płatności oraz wyliczenie odszkodowania (k. 37).

Pismem z dnia 3 września 2014 roku, doręczonym w dniu 10 września 2014 roku, Bank (...) Spółka Akcyjna w W. oznajmiła Gminie M. S., że oczekuje zapewnienia lokalu socjalnego T. C., której prawo to zostało przyznane wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 26 lutego 2014 roku. Jednocześnie oznajmiła, że ponosi miesięczne koszty w kwocie 293,36 zł z tytułu opłat za lokal, w którym zamieszkuje T. C. (2) i że w przypadku niewskazania przez Gminę M. S. lokalu socjalnego tej osobie będzie dochodziła od Gminy M. S. zwrotu kosztów ponoszonych z tego tytułu.

W odpowiedzi na powyższe pismo Gmina M. S. w piśmie z dnia 5 grudnia 2014 roku oznajmiła, że zapłata odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego jest możliwa wyłącznie na podstawie prawomocnego orzeczenia sądowego je zasądającego. Dodała również, że nie poprzestaje w staraniach, aby jak najszybciej uzyskać lokal socjalny mogący służyć realizacji wyroku.

Dowód:

- pismo z dnia 3 września 2014 roku (k. 58),
- pismo z dnia 5 grudnia 2014 roku (k. 40).

T. C. (2) zamieszkuje w lokalu mieszkalnym położony w S. przy ul. (...) i nie uiszcza opłat za lokal. Oferta najmu lokalu socjalnego nie została jej przez Gminę M. S. złożona.

Niesporne.

Gmina M. S. ma problem z pozyskiwaniem lokali socjalnych oraz z przyznawaniem lokali socjalnych osobom uprawnionym. Lokale socjalne przyznaje w pierwszej kolejności tym osobom, co do których wie, że istnieje zagrożenie ich życia lub zdrowia z powodu stanu technicznego lokalu lub przemocy w rodzinie albo tym osobom, które zajmują lokale, których właściciele występowali już lub istnieje wysokie ryzyko, że wystąpią, z żądaniem odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego.

Dowód:

- zeznania świadka M. J. (k. 70 – 71).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w znacznej części zasadne.

Podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy art. 417 par. 1 kc oraz art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j. Dz. U. z 2005 r., Nr 31, poz. 266 ze zm.), zwanej dalej ustawą o ochronie praw lokatorów. Stosownie do treści ostatniego z powołanych przepisów, jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego

osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze do gminy, na podstawie art. 417 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny

(Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.). Nie budzi wątpliwości, że powołany przepis stwarza podstawę do domagania się odszkodowania także uprawnionemu z tytułu własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu. Stosownie do treści art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, zawierającym legalną definicję „właściciela” ilekroć w ustawie jest mowa

o właścicielu – należy przez to rozumieć wynajmującego lub inną osobę, z którą wiąże lokatora stosunek prawny uprawniający go do używania lokalu [...].

Okoliczność, że powódce przysługuje do własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...) była w niniejszej sprawie niesporna.

Przepis art. 417 par. 1 kc stanowi, że za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Powołany przepis przewiduje trzy przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej jednostki samorządu terytorialnego, które muszą być spełnione łącznie, a mianowicie zdarzenie, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy określonego podmiotu – tu jednostki samorządu terytorialnego (niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej), powstanie szkody oraz normalny związek przyczynowy pomiędzy szkodą a niezgodnym z prawem działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu władzy publicznej.

Na powódce spoczywał zatem obowiązek wykazania istnienia powyższych przesłanek. Zdaniem Sądu powódka wywiązała się z tego obowiązku.

Sąd orzekający nie podzielił zarzutu pozwanej Gminy M. S., że jej zaniechanie w przedmiocie dostarczenia lokalu socjalnego w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie było bezprawne, zatem nie wypełnia znamion niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej, o którym mowa w art. 417 par. 1 kc. Pozwana w tym zakresie powołała się na pogląd, że samo niedostarczenie lokalu socjalnego nie może być uznane za noszące znamiona bezprawności, albowiem przy ocenie jej zachowania należy wziąć pod uwagę ilość wyroków eksmisyjnych oczekujących do wykonania w Gminie M. S., realną możliwość gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy M. S., ograniczone możliwości finansowe Gminy w przedmiocie powiększania stanu posiadania lokali socjalnych, aby zadośćuczynić obowiązkowi ustawowemu ich dostarczenia osobom wskazanym w wyrokach eksmisyjnych oraz metodykę przyjętą odnośnie kolejności realizowania orzeczeń w zakresie dostarczenia lokali socjalnych. Wskazała przy tym, że niedostarczenia lokalu socjalnego w ciągu zaledwie kilku miesięcy po wydaniu wyroku eksmisyjnego nie można uznać za działanie bezprawne.

Podnoszona przez pozwaną okoliczność racjonalnego gospodarowania swoim zasobem mieszkaniowym oraz niemożność wykonania wszystkich orzeczeń w zakresie przyznanych lokali socjalnych, jak również podejmowanie wszelkich działań mających na celu sprostanie temu obowiązkowi odnoszą się wprost do przesłanki „należytej staranności”, która decyduje o zawinieniu bądź braku winy po stronie określonego podmiotu ponoszącego odpowiedzialność odszkodowawczą. Tymczasem w sytuacji, w której odpowiedzialność pozwanej Gminy oparta jest na podstawie art. 417 kc, stwierdzenie przesłanki zawinienia podmiotu odpowiedzialnego nie jest wymagane. Odpowiedzialność jednostki samorządu terytorialnego aktualizuje się bowiem już w momencie stwierdzenia bezprawności działania. Na gruncie art. 417 kc stwierdzenie bezprawności sprowadza się tylko do zbadania czy określone działanie bądź zaniechanie jest zgodne czy nie z określonym obowiązkiem wynikającym z konkretnego przepisu, to jest czy Gmina M. S. wywiązała się ze swego obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego, czy nie.

Zdaniem Sądu, jeżeli w prawomocnym wyroku nakazującym opróżnienie i wydanie mieszkania ustalono, że lokatorowi przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego i nałożono na gminę obowiązek złożenia lokatorowi oferty zawarcia umowy najmu takiego lokalu, to obowiązek ten po stronie gminy aktualizuje się z chwilą uprawomocnienia się wyroku. Właściciel lokalu, z którego nastąpiła eksmisja lokatorów, nie musi przy tym informować gminy o terminie

uprawomocnienia się wyroku eksmisyjnego i tym samym o powstaniu obowiązku dostarczenia lokatorowi lokalu socjalnego, albowiem gmina z urzędu jest zawiadamiana przez sąd o toczącym się postępowaniu, by mogła wziąć w nim udział. Jeżeli zgłasza swój udział w sprawie i bierze czynny udział w postępowaniu, to wie jaki zapadł w nim wyrok i czy nałożono na nią obowiązek dostarczenia lokatorowi lokalu socjalnego, a jeżeli nie zgłosi swojego udziału w takiej sprawie, to nie zwalnia to jej od obowiązku zainteresowania się wynikiem postępowania, o wszczęciu którego wcześniej została zawiadomiona. Innymi słowy, z wynikającym z prawomocnego wyroku eksmisyjnego skutku w postaci istnienia, potwierdzonego treścią tegoż wyroku, uprawnienia T. C. (1) do lokalu socjalnego, koreluje wynikający z przepisów ustawy obowiązek pozwanej Gminy M. S. dostarczenia tej osobie lokalu socjalnego, a co za tym idzie aktualizacja tego obowiązku nie jest uzależniona od inicjatywy właściciela lokalu w przedmiocie wezwania gminy do dostarczenia lokatorowi lokalu socjalnego. W konsekwencji tego, jeżeli gmina po uprawomocnieniu się wyroku sądu nie dostarcza lokalu socjalnego osobie uprawnionej, która nadal zamieszkuje w dotychczasowym lokalu i nie ponosi za niego żadnych opłat, to na gminie spoczywa obowiązek zapłaty właścicielowi odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego. Wbrew twierdzeniom pozwanej obowiązek zapłaty odszkodowania nie powstaje dopiero z chwilą wezwania gminy do dostarczenia lokalu socjalnego czy określenia wysokości odszkodowania przez uprawnionego właściciela, ale od chwili uprawomocnienia się wyroku eksmisyjnego. Wezwanie do zapłaty odszkodowania ma natomiast znaczenie dla ustalenia daty, od której należy liczyć odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie odszkodowania (art. 455 kc). Przyjęcie innego poglądu prowadziłoby do naruszenia konstytucyjnej zasady ochrony prawa własności obejmującej prawo właściciela do dysponowania lokalem będącym przedmiotem jego własności oraz de facto nakładałoby na właściciela lokalu obowiązek zaspakajania potrzeb mieszkaniowych członka wspólnoty samorządowej, który utracił tytuł prawny do należącego do właściciela lokalu. Właściciel lokalu, pomimo braku ustawowego obowiązku, zmuszony byłby bowiem **swoim kosztem** do faktycznego wyręczenia gminy z obowiązku zaspakajania potrzeb mieszkaniowych członków wspólnoty samorządowej przez nieokreślony bliżej czas, w którym gmina nie dostarcza lokalu socjalnego osobie zamieszkującej w należącym do niego lokalu z powodu istniejącego deficytu lokali socjalnych. Wskazać przy tym należy, że to pozwana, a nie powódka, ma obowiązek udzielać wsparcia osobom potrzebującym i to na pozwanej, a nie powódce, spoczywa prawny obowiązek dostarczania lokali socjalnych. Tymczasem powódka swoim zaniechaniem stara się przerzucić swój obowiązek na powódkę powołując się na trudności związane ze zorganizowaniem lokali socjalnych dla wszystkich osób oczekujących. Powódka, jak wynika z zeznań świadka M. J., ma problem z pozyskiwaniem lokali socjalnych. Brak jest przy tym jakichkolwiek dowodów na to, że poza opisywanymi przez świadka M. J. inicjatywami podejmowanymi w celu pozyskiwania lokali socjalnych, które nie pozwalają w pełni na realizację zamierzonego celu, pozwana nie ma **obiektywnie** możliwości podjęcia się np. budowy lokali socjalnych, by mieszkaniowy zasób zwiększyć do takiego poziomu, który pozwoliłby jej na wywiązanie się z nałożonych na nią ustawą obowiązków albo przynajmniej zawierania umów najmu z właścicielami lokali w celu przeznaczenia ich na lokale socjalne.

W odniesieniu do trzeciej przesłanki odpowiedzialności z art. 417 kc w postaci szkody Sąd stoi na stanowisku, że odszkodowanie przysługujące właścicielowi lokalu na podstawie art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego może obejmować opłaty związane z korzystaniem z lokalu. W tym zakresie podziela argumentację zaprezentowaną w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 roku, III CZP 12/12. Normalnym następstwem bezczynności gminy w zakresie realizacji obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego jest bowiem nie tylko szkoda właściciela lokalu w postaci utraconych korzyści, będąca konsekwencją braku możliwości korzystania z tego lokalu przez przyznanie go innym uprawnionym i pobieranie pożytków, ale szkodą tą są również straty ponoszone przez właściciela lokalu w związku z zajmowaniem go przez byłego lokatora, któremu gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego, a który nie płaci żadnych opłat związanych z posiadaniem lokalem. Taka postać szkody pozostaje w normalnym związku przyczynowym z bezczynnością pozwanej Gminy w wykonaniu wyroków sądowych w zakresie dostarczenia lokali socjalnych. Podkreślenia przy tym wymaga, że powódka domagając się od pozwanej odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego T. C. nie miała obowiązku wykazywania w niniejszej sprawie bezskuteczności egzekucji skierowanej do byłej lokatorki zalegającej z opłatami za korzystanie z lokalu, albowiem odpowiedzialność gminy nie jest odpowiedzialnością subsydiarną w stosunku do odpowiedzialności lokatora, na którym – mimo orzeczonej w stosunku

do niego eksmisji – ciąży obowiązek uiszczania opłat za korzystanie z lokalu mieszkalnego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2010 roku, II CSK 323/09).

Pozwana nie kwestionowała wysokości opłat za lokal położony w S. przy ul. (...) uiszczonych przez powódkę na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej. Podnosiła jedynie, że opłaty te zostały wyliczone za dwie osoby, natomiast w wyroku eksmisyjnym prawo do lokalu socjalnego zostało przyznane wyłącznie T. C., a co za tym idzie odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanej nie obejmuje poniesionej przez powódkę szkody w związku z korzystaniem z lokalu przez osoby, w stosunku do których na pozwanej nie ciążył obowiązek dostarczenia lokalu socjalnego. Sąd w tym zakresie w pełni podziela stanowisko pozwanej uznając, iż szkoda poniesiona przez powódkę w związku z korzystaniem z lokalu także przez inne osoby niż T. C. (2) nie pozostaje w normalnym związku przyczynowym z zaniechaniem przez pozwaną dostarczenia lokalu socjalnego T. C. (1). Z tego względu od opłat poniesionych przez powódkę na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej należało odjąć te opłaty naliczone za dodatkową osobę, których wysokość uzależniona jest od ilości osób zamieszkujących w lokalu. Takimi składnikami opłat były opłaty za dźwig wynoszące w całym spornym okresie 5,12 zł/osobę i odpis na fundusz remontowy i wymianę dźwigów wynoszący w okresie od marca do maja 2014 roku 5,62 zł/osobę, w kolejnych miesiącach 7,62 zł/osobę. Łącznie powódka w spornym okresie od 20 marca do października 2014 roku i od grudnia 2014 roku do lutego 2015 roku uiściła na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej opłaty w kwocie 2 631,28 zł. Uiszczone przez powódkę opłaty za lokal należało pomniejszyć za każdy z jedenastu miesięcy spornego okresu o 5,12 zł (11x5,12 zł = 56,32 zł) oraz dodatkowo w miesiącach marcu, kwietniu i maju 2014 roku po 5,62 zł (3x5,62 zł = 16,86) i w okresie od czerwca do października 2014 roku oraz od grudnia 2014 roku do lutego 2015 roku po 7,62 zł (8x7,62 zł = 60,96 zł), co łącznie daje kwotę 134,14 zł (tj. 56,32 zł + 16,86 zł + 60,96 zł). Różnica kwoty dochodzonej pozwem odpowiadającej wysokości opłat za korzystanie z lokalu uiszczonym w spornym okresie przez powódkę i kwoty 134,14 zł daje kwotę **2 497,14 zł**. Taką też kwotę Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki w pkt I wyroku. W związku z tym, że powódka wezwała pozwaną do zapłaty w piśmie z dnia 3 września 2014 roku, doręczonym w dniu 10 września 2014 roku, to jest przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie, pozwana niewątpliwie w dniu wniesienia pozwu pozostawała w opóźnieniu i w związku z tym o odsetkach ustawowych orzeczono zgodnie z żądaniem powódki, zasądzając je od dnia wniesienia pozwu, czyli od dnia 1 czerwca 2015 roku.

O kosztach procesu orzeczono w pkt II wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 par. 1 kpc, albowiem powódka wygrała sprawę w 95 %. Na zasądzoną z tego tytułu kwotę 749 zł złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej ustalone na podstawie par. 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu na kwotę 600 zł, opłata sądowa od pozwu w kwocie 132 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Sygn. akt III C 1063/15

ZARZĄDZENIE

S., dnia 10 grudnia 2015 roku

1. Odnotować.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.
3. Akta przedłożyć z apelacją lub za 30 dni od doręczenia z zpo.

SSR Anna Szarek